

следните се проявяваха в всичките нейни грациозни движения, в очарователната мекота и нежност на сивия ѝ кожух, в роскошната боа около шията ѝ, в дължината и гъстотата на великолепната ѝ опашка. На късо казано — Принцеса бе породиста персийска котка, и нейните щастливи притежатели, госпожа и госпожица Х. се гордееха много с нея. Тя им донасяше много радости.

Те твърдеха, че тя е несравнимо по-умно от обикновено животно и че разбира много нещо от тяхните разговори.

Веднъж госпожица Х тръгна по визити и, когато се върна у дома, почна да разказва на майка си това, което бе видяла и чула на гости. Принцеса скокна на коленете ѝ и се сви на кълбо удобно, сякаш се приготви да слуша разговора.

— „Вие¹ не можете да си представите, мамо“, — рече госпожица Х. — „каква котка има госпожица Тейлор. Грамадна, а опашката ѝ такава великолепна, казвам ви, аз никога не съм виждала нещо подобно“.

Принцеса моментално стана, отскокна от коленете на госпожица Х., приближи се до вратата и поиска да я пуснат навън. Очевидно тя считаше несъобразно с нейното достойнство да остане по-нататък и да слуша, как нейните собствени господари величаят прелестта на някаква си отворителна сжперница.

Госпожа и госпожица Х се запознаха с една дама, къято ние ще назовем госпожа Грей. Още при първия поглед Принцеса почувствува някаква удивително силна симпатия към нея. Когато госпожа Грей идеше на гости и Принцеса случайно забележеше чаджра ѝ в антрето, тя моментално започваше радостно да търси своята приятелка. Когато в стаята имаше много хора, госпожа Х. по някой път ще рече: — „Принцеса, къде е госпожа Грей?“ — котката веднага обръщаше глава към Госпожа Грей и незабавно отиваше да се погали около нея.

— „Ти наистина ли много ме обичаш, Принцеса?“ — запита веднъж госпожа Грей.

¹) Англичаните много пъти и към майка си се обръщат на „ви“.

И котката ѝ отговори с поглед на пълна обич и с най-нежно „мяу“.

В един печален ден госпожа Х заболя и бе принудена да легне в кревата. Ней ставаше все по-зле и по-зле и нейната бедна дъщеря се безпокоеше страшно за нея. Между туй, Принцеса сякаш разбираше всичко и вземаше участие във всичките вълнения и тревоги; тя бродеше в къщата с натъжен и угнетен вид. Докторът настояваше, щото болната да зема по-питателна храна. Но нищо не можеше да възбуди нейния апетит.

Всичко опитаха да ѝ дават: супа, пелте, дивеч — всичко напраздно. Болната казваше, че тя не иска даже да погледне на тях, и бедната госпожица Х изпадаше в пълно отчаяние.

Една сутрина, когато тя седеше до кревата на майка си и нежно я увещавахе да хапне нящичко, вратата, която бе малко отворена, се отвори внезапно и в стаята се затърча весело Принцеса. Тя скокна на кревата и с важен вид сложи на покривката на своята господарка една птичка, която тя тъкмо що бе уловила и я донесе сега за нея.

Госпожа и госпожица Х. уверяваха след туй, че Принцеса, безспорно, е мислела, че тя е намерила тъкмо нужната вещ, която би могла да възбуди апетита на болната.

По Андрей Ланг Г. П.

